

VĚSTNÍK Z HRÁDKU

Zpravodaj Českého muzea stříbra v Kutné Hoře

ČERVENEC 2021

č. 4

Österreichisches Staatsarchiv – Finanz- und Hofkammerarchiv, Wien, Plan- und Kartensammlung, Sign. Pd-007

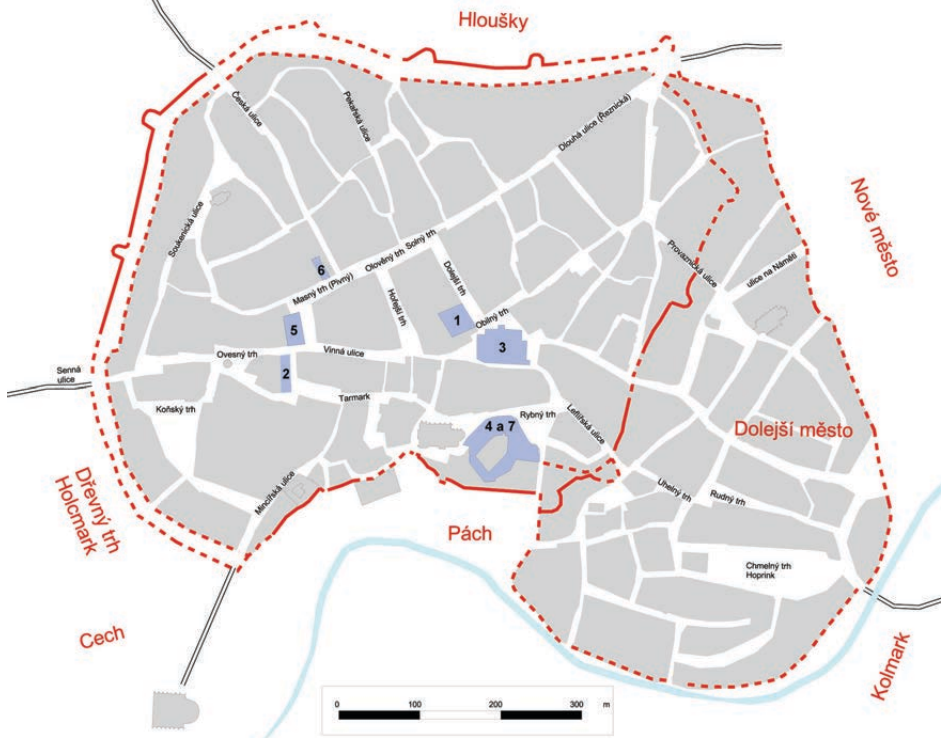
Kutnohorské radnice

Nejstarší kutnohorská radnice stála na Dolejším trhu (dnešní Kollárova ulice) přibližně v místech domů čp. 157, 185 a 158. Písemných zpráv se o ní dochovalo jen velmi málo, o jejím vzhledu nebo vybavení pak prakticky žádná. Až na jednu výjimku, zato o to významnější. V knihovně Metropolitní kapituly u sv. Víta na Pražském hradě se dochovala dvě folia (listy) vlepená do desek pergamenového rukopisu. Jedná se o fragment městské knihy počtů se zápisy z roku 1375. A právě jeden z těchto zápisů zní: „Hana carpent(ario) pro lignis, cilindriis, clavis et pro labore suo ad reformandum tectum horlogii 37 g^o; tedy Tesaři Hánovi za trámy, šindele, hřebíky a za jeho práci na opravě střechy na orloji (bylo vydáno) 37 grošů. Folia jsou majet-

kem Knihovny Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze, jejich odborná správa je svěřena Archivu Pražského hradu. Zde se nachází ve Sběrce fragmentů pod signaturou 1696/11 (podle Otokara Lemingera byla folia původně vlepena do rukopisu č. A. 134/1; APH však uvádí rukopis A. 116 a dataci 1379). Obrázek samotného zápisu vám bohužel nejsme schopni přinést, neboť licenční poplatek účtovaný majitelem rukopisu byl pro naše muzeum finančně neakceptovatelný. Tato krátká zpráva však znamená, že Kutná Hora měla radniční hodiny – možná i orloj dříve než Praha. Nejstarší zmínka o hodinách na věži Staroměstské radnice v Praze pochází až z roku 1402, první zmínka o pražském orloji je ještě o osm let mladší. První kutnohorská radnice nicméně shořela během požárů města na počátku husitských válek. Stalo se tak buď při požáru, který nařídil založit Zikmund Lucemburský, který město na-

rychlo opouštěl před Žižkovým vojskem na Tři krále (6. ledna) 1422. Anebo spíše při druhém, daleko rozsáhlejší požáru, ke kterému došlo krátce po bitvě u Malešova (7. června 1424), ve které Jan Žižka porazil pražský husitský svaz, který do té doby vládl i v Kutné Hoře.

po přestěhování radnice do nových prostor zůstala původní budova v majetku města, které v ní zřídilo městský pivovar. Při úpravě budovy byla zrušena bývalá mučirna. Rozsáhlý dvůr bývalé radnice, někdy nazývaným „trubní“, sloužil zejména k vrtání dřevěných trub pro rozvod vody od pramene sv. Vojtěcha v Bylanech do městských kašen.

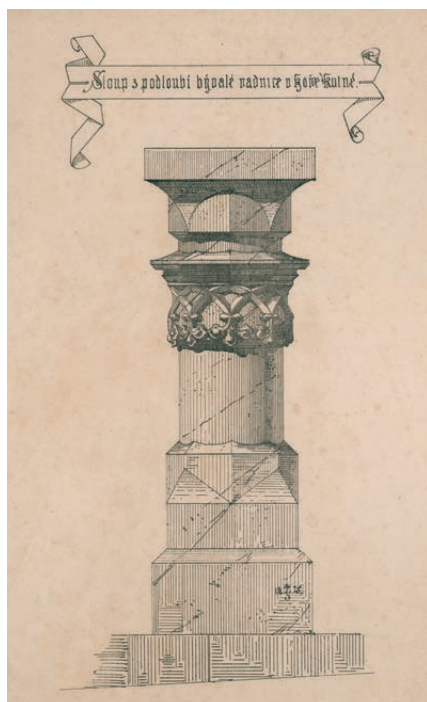

Kutnohorské radnice, plán historického centra s uliční sítí a názvoslovím kolem roku 1500, upravená rekonstrukční mapa Aleše Pospíšila a Jany Vaněčkové (Historický atlas měst ČR – Kutná Hora. Praha 2010), počítačové zpracování Štěpán Kafka a Pavel Šeplavý

- 1 – nejstarší radnice (do roku 1424)
- 2 – druhá radnice (cca 1424 až 1499)
- 3 – pozdně gotický radniční komplex (1499 až 1700)
- 4 – provizorní radnice v části Vlašského dvora (1770 až 1792)
- 5 – radní dům v tzv. Havířském domě (1792 až 1849)
- 6 – radní dům v tzv. Kamenném domě (1849 až 1898)
- 7 – současná radnice ve Vlašském dvoře (od roku 1898)

Druhý rozvoj dolování stříbra a s ním spojený rozkvět města v jagellonské Kutné Hoře přivedl pány radní k myšlence na vybudování nové reprezentativní radnice. K tomuto účelu město zakoupilo v roce 1493 dům Charvátovský a Bernartovský, o šest let později přikoupilo ještě další dva domy – Jandovský a Charvátem nově vystavěný dům nárožní. Nová radnice tak nebyla vystavěna od základů, ale vznikla úpravou čtyř sousedících domů, které stály samostatně uprostřed města, ze všech stran kolem nich vedly úzké uličky, jenom na severní straně se před nimi rozprostíral Obilný trh. Radniční dům tak prakticky zabíral celý prostor dnešního Palackého náměstí.

Prvních větších úprav se domy dočkaly už v letech 1504 až 1510. Archivní i obrazové prameny nám dokládají, že v této době již radnice měla i věž se zvonem. Z průběhu těchto úprav by mohl pocházet zdobený kamenný pilíř, který je dnes součástí domu čp. 97 a měl by být dílem huti Matěje Rejska († 1506), který v této době pracoval mj. na stavbě svatoborborského chrámu. Renesančních úprav se radnice dočkala v roce 1577 a znovu v roce 1606 a 1607, kdy byl nad síň městské rady vyzdvižen renesanční

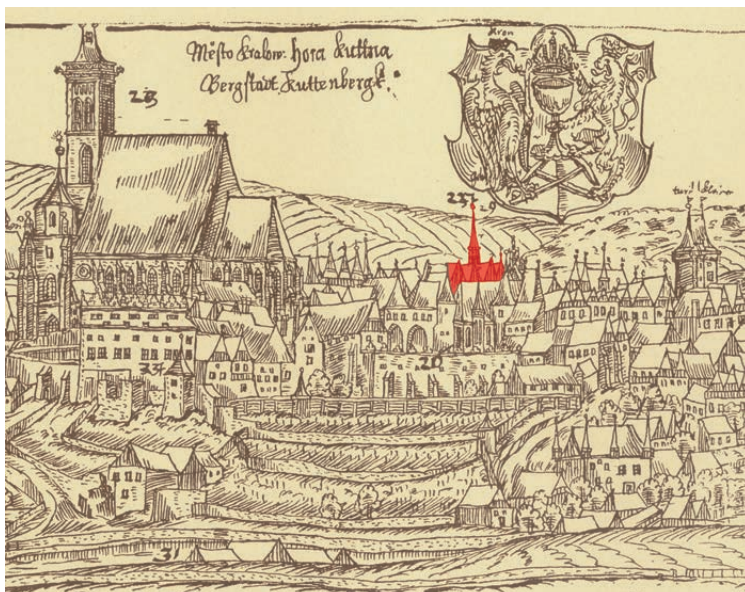

Sloup z kutnohorské radnice, autor Jiří Zach, 1875, litografie, Sbirka ČMS, i. č. VU4/3867

Novou radnici si Kutnohorští provizorně zřídili po roce 1424 v domě na horním konci Tarmarku (Komenského náměstí) v místech, kde byla později (1856 až 1857) vystavěna budova kutnohorské reálné školy (dnes internát průmyslové školy). Ani o této radnici nemáme moc bližších zpráv. Zajímavější je snad jen ta z roku 1481, kdy páni šepmistři a rada města v obavě o bezpečnost městských klenotů nechali pod radnicí vybudovat zvláštní sklep na jejich bezpečné uložení. Jako perlička se nám dnes může zdát zpráva, že

štít a fasády pokryty sgrafitovou (možná i figurální) výzdobou. K poslední stavební úpravě došlo v letech 1664 až 1666, kdy byla na severní straně přistavěna zcela nová věž, čímž vznikl po Staroměstské radnici v Praze druhý největší radniční komplex v Čechách. Hlavním důvodem byla snaha, aby i radnice měla vlastní hodiny, protože ty byly do té doby pouze na věžích městských kostelů – u sv. Jakuba a u Panny Marie Na Náměti. Stroj pro radniční hodiny, které ukazovaly čas po 12 hodinách (tzv. německý způsob, zatímco Staroměstský orloj ukazuje tzv. staročeský čas – ciferník má 24 hodin) na třech cifernících, sestrojil pražský hodinář Jan Jiří Müller. Cymbály k hodinám odlil Mikuláš Löw z Löwenberku na Hradě pražském, větší odbíjel celé hodiny, ten menší pak čtvrt hodiny.

Nejstarším vyobrazením kutnohorské radnice je veduta města z roku 1602 od Jana Willenberga. Radnice je zde označena číslem 25 a je z ní vidět jen věž a snad i štít původních domů. O něco lépe je radniční věž vidět na vedutě Jiřího Čáslavského, který ji nakreslil pro *Staré paměti kutnohorské* zdejšího jezuita Jiřího Kořínka vytištěné na Starém Městě pražském v roce 1675. Radnice je na vedutě označena číslem 14 a její věž má již novou barokní baň. A konečně třetí a nejvýznamnější historické vyobrazení radnice nám přináší mapa rudních pásem v okolí Kutné Hory, kterou v roce 1750 nakreslil Johann Mitis. Zhruba uprostřed mapového díla se nachází idealizovaný pohled na město sevřené hradbami, v jehož středu

Veduta Kutné Hory od východu (výřez), autor Jan Willenberg, 1602 (?), perokresba, Královská kanonie premonstrátů na Strahově – Strahovská knihovna, sign. DT I 30/26

Veduta Kutné Hory od východu (výřez), autor Jiří Čáslavský, 1674, mědiryt, Sběrka ČMS, př. č. 72/2007

Kutná Hora na důlní mapě (výřez), autor Johann Mitis, 1750, rukopisný kolorovaný plán, Österreichisches Staatsarchiv – Finanz- und Hofkammerarchiv, Wien, Plan- und Kartensammlung, Sign. Pd-007

stojí monumentální radnice. Na její severní straně stojí vysoká věž s hodinami, na západním rohu nejasně vystupuje věžovitá stavba městského pranýře. A konečně východní fasádu zdobí věž s červenou střechou, která by měla představovat arkýřovou kapli. Pod ní můžeme rozeznat zamřížované okno od městského vězení.

Radnice však nebyla pouze radní síň nebo kancelář městského písaře. Hned u hlavního vchodu, který směřoval na sever na Obilný trh, byly obecní váhy, velká na olovo do hutí a malá na kupecké zboží, městská a „hasičská“ zbrojnice, ve které byly mj. dvě pojezdné stříkačky, žebříky s kolečky, háky na strhávání šindele nebo vědra a kožené měchy. V přízemí se rovněž šen-

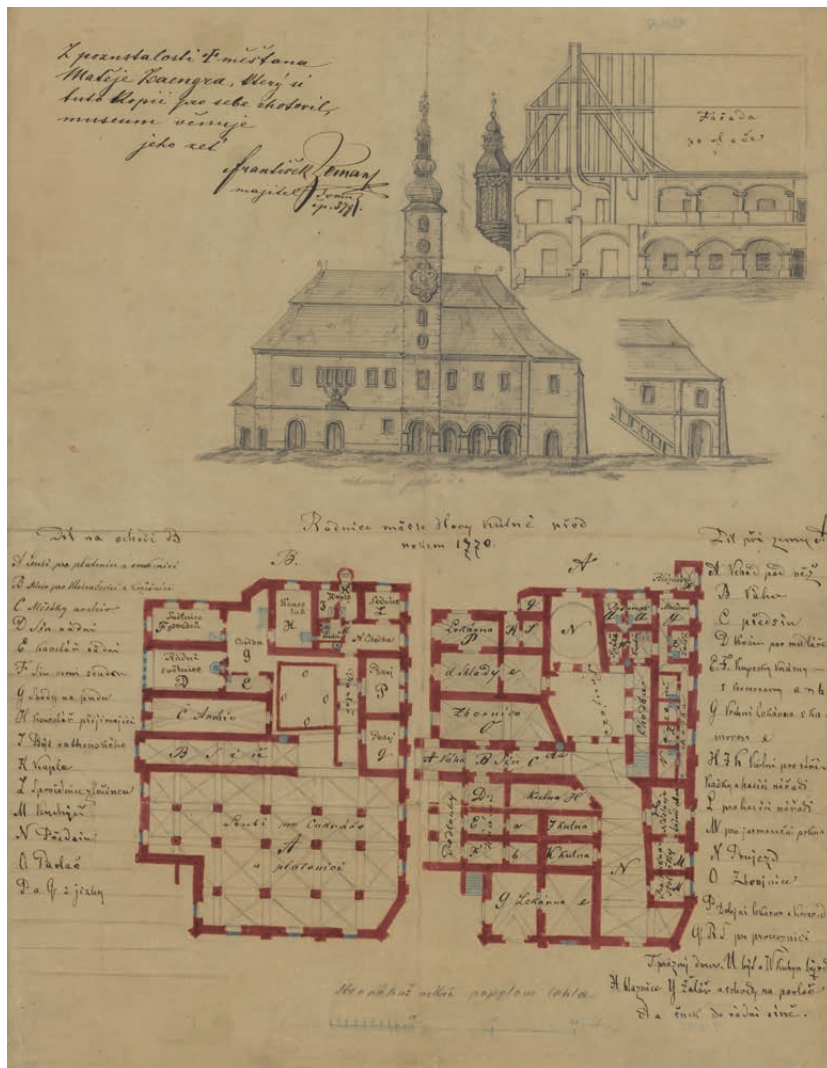
kovalo víno, byla zde šatlava s mučírnou (vězení pro váženější osoby městské však bylo v pokoji v prvním patře), místnost pro osoby pomatené, dvě lékárny, různé skladovací prostory a mázhaus, ve kterém se shromažďovali všichni ti, kteří potřebovali něco s obcí projednat. V podloubí se prodávalo ptačtvo a své místo zde měli i knihkupci. Hlavní vchod do radnice sice vedl pod věží, ale radnicí se dalo projít i výše zmíněným mázhausem jako průchodem, který vedl ve směru dnešní Husovy a Týlovy ulice. V prvním patře byla bohatě zdobená velká radní světnice, do které však prostý lid přístup neměl, velký mázhaus zvaný panský, kde čekaly strany jdoucí k obecnímu soudu, úřad městského rychtáře, později úřad osmisoudců,

radní kancelář, archiv a rovněž malá kaple zasvěcené sv. Janu Křtiteli. Asi polovinu celého patra zabíraly tzv. kotce soukenické určené k prodeji látek a kožešin. Z obavy před požárem nechali páni radní pro městská privilegia a klenoty, včetně celé řady klenotů z kutnohorských kostelů, vybudovat klenutou místnost s železnými okenicemi a železnými dveřmi.

Na Obilném trhu před radnicí byla prodávána mouka, máslo v hrncích nebo havířské perkytle. Uprostřed tržiště ale stál i dřevěný pranýř a kašna. U pranýře byl ženám i mužům vyplácen pardus, čili výprask za smilstvo, ale např. v roce 1517 na něm byly přibity dvě uťaté ruce trubačů, kteří sekli městského rychtáře. Lidé sem postupně začali nosit smetá a kamení, aby se mohli přidat k trestání, což však musela městská rada zakázat pod trestem připoutání k pranýři. V roce 1586 byl vyhotoven nový pranýř kamenný jako „utvrzení práva a spravedlnosti“. V roce 1614 byla obnovena i kašna, která byla zhotovena z dubového dřeva a ozdobena čtyřmi dračími hlavami, ze kterých vytékala voda.

Kutná Hora má navíc štěstí, že se dochoval poměrně podrobný popis velké radní síně, který nám přináší ve svých Starých pamětech kutnohorských vydaných roku 1675 kutnohorský jezuita Jiří Kořínek. V Handštanu třináctém píše: „... do Radního Domu poděme, a jaké nádhernosti znamení staří Horníci v něm vyzdvíhli, z krátka se podívejme. Sotva jsem vkročil do Radní Světnice, a hle, k oné Svato-Barborské Arše, dílo velmi podobné, v očích se mně zablesklo. Viděl jsem strop veliký, pěti silnými a prutovanými trámy, v jisté od sebe míře, přetažený, hladkými prkny taflovaný, čtyřmécítma čtverhran-

nými a hlubokými filunky vyhražený. V prostřed pak takého každého filunku, spatřil jsem jinou a jinou rúží širokou, a na půldruhého asi lokte obdýlnou, velmi mistrovně řezanou, ana na osmi obloucích, řezbářským dílem, na způsob řetězů dlabaných, visí. Sklopě drobet očí maličko, a na dveře pohledě, cosi ze starých Hystorií se mi ukázalo. Na tabuli totižto čtverhrané, po jedné straně Kumanskou Sybillu s svou družinou: po druhé Císaře Augusta s svými Dvořany stojícího, a v oblacích, u prostřed slunečných Papršků, na Pannu, dětátko na rukou držící, a na Měsíc nohou šlapající, patřícího, jsem uzřel. Coby ta Hystorye vyznamenávala, učení Muži vědí. Sybilla Syna Božího, z Panny narozeného, Augustovi Císaři v té Figuře zjevila. Viděl jsem též v té Radní Světnici všecky zdí, od lavic, až teměř do prostřed, taflované; od prostřed pak až k stropu, velmi outlými a jedněch do druhých spletenými řezbami, přikryté; tak že bylo se čemu podiviti. K tomu, jakoby na jedněch řezbách dosti nebylo, za prvníma, ještě druhé se ukazovaly, a jako skrz mřížky ven vyhlížely: tak že, když jsem na přední pohlídl, zadnější, abych na ně se též podíval, mne zvaly. Jakého mistrovství při Římsách bylo viděti; jakým na SS. Petra, Pavla, a jiných Apoštolů Obrazích, a nad nimi stojících Kupul, neb Korun, řezbám bylo se diviti, toho svým perem nemohu vypsat. Nad to všecko neyvíce mne pojal obraz Salvatora, na způsob Ecce Homo, s roztaženýma rukama, v postavě vysokého muže, velmi řemeslně vypočtený. Zdálo se mi, jakoby na živého člověka se díval. Všechny oudy svou proporci a příslušnou míru mají: i ty žilky neymenší skrz massu a kůži se vyskytují. Hádalybch, že ten Syna Božího Obraz, v tom způsobu tu jest postaven, aby

Radnice města Hory Kutné před rokem 1770, kteréhož roku polepem lehla, autor Matěj Zaenger, 2. polovina 19. století, kresba tužkou, rysy červený akvarel a modrá pastelka, Sběrka ČMS, i. č. A 121 Pohled na severní průčelí radnice s věží se znakem města, nalevo podpírá čtyři okna velké radní síně polopostava havíře. Kresba napravo nahoře představuje průřez radnicí s pohledem na fasádu vnitřní pavlače a arkýřovou kapli sv. Jana Křtitele. A konečně kresba napravo dole ukazuje severozápadní nároží se vstupem do horní lékárny a dřevěným schodištěm k soukenickým krámkům v prvním patře.

Přízemí: A – vchod pod věž, B – váha, C – předsíň, D – krám pro mydláře, E a F – kupecké krámy s komorami a + b, G – vrchní lékárna s komorou c, H, J, K – Kůlny pro stříkačku a hasicí náradí, L – pro hasicí náradí, M – pro jarmareční prkna, N – průjezd, O – zbrojnice, P – dolejší lékárna s komorou d + e, Q, R, S – pro provazníky, T – prázdný dvůr, U – byt a W – kuchyň birdy (správce vězení), X – bláznice, Y – žalář (v německém plánu mučírna) a schody na pavlač, Z – žaláře, Aa – šnek do radní síně
 Patro: A – loubí pro pláteníky a soukeníky (a cukráře), B – místo pro kloboučníky a kožešníky, C – městský archiv, D – síň radní, E – kancelář radní, F – síň osmisoudců, G – schody na půdu, H – kancelář přijímací (panská mzpřahu), J – byt rathauského (správce radnice), K – kaple, L – zpovědnice zločinců, M – kuchyň, N – předsíň, O – pavlač, P a Q – dvě jizby.

Soudcové, když člověka soudí, na Figuru outrpného Boha-Člověka patřice, tak spravedlnosti zadosti činili, aby při tom na milosrdenství nezapomínali. Blíž dveří, sliším že beyvali kamna veliká, v létu 1519. měsíce Listopadu postavená, jíchžto kachlíky dobrým zlatem beyvali pozlacený: ale již dávno vnic přišli. U těch kamen (snad aby byl kdoby se ohřival) Adam a Eva nazí, však fíkovým listem slušně zastřeni, pod Stromem, vábícího Hada poslouchají. Kdežto nevím čemu se má člověk dříve podiviti? Zdali Stromu nad míru kunštovně dělanému? Zdali Ovoci, jakoby opravdové bylo, na stopkách visícímu? čili hadu, neysličnějšího mládence tvárnost majícímu, ocasem však, vůkol Stromu obtaženým, se prozrazujícímu? Ostatních podivání a podivení hodných věcí nepřipomínám, abych všeho z Rady nevynášel. Radil bych každému, aby, když jest celá Obec pospolu, s jinýma do toho místa se vetřel, a na to Jakubova Řezbáře dílo (kteréžto on, po dodělán Archy Svato-Barborské začal, a léta 1511. na svém místě postavil) bedlivým okem popatřil. Jsem tím jist, že se semnou snese, a, máli srdce upřímné, vyzná: že na blízce, podobného díla, žádný nenalezne. Tu hle máš, Čtenáři laskavý, starých Horníků nádhernost, trojím důvodem vyvedenou. Necht' se jiná Města s nákladnými domy honosí: Hora Kuttna na tom přestává, že neynákladnější Bohu svému Dům vystavěla. Necht' jiní v mramorových Palácích kvasí, a hodují: Hora Kuttna na tom dosti má, že Pánu Ježíši, neysubtylnější Večeřadlo shotovila. Necht' jiní kteříkolivěk v Pokojích, Štukatorským dílem ozdobených, sedají: Hora Kuttna více nežádá, když jen Radní místo nevidanou řezbou okrášlila. Já tento Pávový Handštan zavírám, a tuto Štufku k němu přikládám.“

Z tohoto popisu a dodnes dochovaných památek můžeme identifikovat pouze sochu Bolestného Krista, která je dnes vystavena v kapli sv. Václava a Ladislava ve Vlašském dvoře. Socha je signována monogramistou H. E. (snad Hans Elfelder) a nese i dataci, jejíž číslice rozdělují drobná znaménka v podobě „1 · 5 · 11“. Datace je tak obvykle čtena jako 1511, ve starší literatuře někdy i jako 1502.

Když ale při rozsáhlém požáru města 12. srpna roku 1770 radnice vyhořela, podařilo se z velké radní síně kromě sochy Krista zachránit i několik málo dalších částí z její bohaté výzdoby. Včas byla odnesena plochou řezbou bohatě zdobená konšelská lavice, která zároveň sloužila jako truhla se zamykacím sedákem a překlápěcím opěradlem. Dnes je rovněž umístěna ve Vlašském dvoře, konkrétně v hradním paláci v tzv. královské audienční síni. V té dnes rovněž visí polychromovaná dřevorezba městského znaku. Datována je do doby kolem roku 1490, takže je pravděpodobně o něco málo starší než samotná radnice. Zvláštní na tomto znaku je skutečnost, že do něj řezbář jednak přidal kalich coby symbol víry podobojí a navíc i korunku černé orlici, která jí do té doby neměla. Ta jí byla přidána až privilegiem císaře Ferdinanda III. z roku 1641. Další památku zmiňuje Emanuel Leminger k roku 1607, když cituje zprávu z městské knihy počtů o nahrazení zvětřalé kamenné sochy havíře s necičkami jeho polychromovanou dřevěnou kopií od řezbáře Melichara Torberta. Mělo by se tak jednat o sochu, která je dnes rovněž vystavena ve Vlašském dvoře.

Z prostoru vnitřní pavlače před radní síní byla zachráněna bronzová radní (konšelská) deska z roku 1595, kterou nechali zhotovit u kutnohorského zvonaře Daniela Tapiena přední kutnohorští měšťané Mikuláš Vodňanský z Čazarova a Zikmund Kozel z Riesenthalu. Vojtěch Kegler o ní ve svých pamětech zaznamenal, že když nejvyšší mincmistr Království českého baron Mitrovský přišel 9. května 1753 na radnici, aby obnovil městskou radu, tak: „Přijdouc JMP. renovant na rathaus

na kamenou pavlač, nade dveřmi inscripti Qvis quis senatorum causa etc etc s obvláštním zalíbením sobě přečetl“ (Kegler, str. 171). A proč že se mu latinský nápis tolik líbil? V překladu Jana J. Řeháka zní totiž takto: „Kdožkoli jsa v radě sem za úřadem svým vstupuješ, před těmito dveřmi soukromé své náruživosti odlož, hněv, násilnictví, záští, přátelství, pochlebenství, obci starosti své osobní podrob. Neboť jako měrou ty jiným spravedlnost neb křivdu učiníš, tou i tobě na soudě Božím odplatu očekávati a snášeti bude. Leta Páně 1595“ (Řehák, str. 161). Radní deska je dnes součástí Sbírký Českého muzea stříbra a je vystavena v expozici muzea v Rytířském sále na Hrádku. Její kopie pak visí před královskou síní ve Vlašském dvoře. Nejen mezi muzejníky a průvodci, ale i v odborné literatuře se zároveň traduje, že druhá kopie desky visí v oficiálních prostorách Organizace spojených národů. Nicméně ani pracovníci Stálých misí ČR při OSN v New Yorku a Ženevě, ani pracovníci odboru OSN Ministerstva zahraničních věcí ČR o takovéto kopii nic nevědí.

Radní (konšelská) deska, autor Daniel Tapien (?), 1595, litý bronz, Sbírká CMS, př. č. 3847/80

Muzejní sbírka však ukrývá ještě jeden artefakt, který lze velmi pravděpodobně s výzdobou radnice spojit. Jedná se o rozměrný deskový obraz s motivem předávání královského horního zákoníku zvaného Ius Regale Montanorum králem Václavem II. kutnohorským havířům v roce 1300. V horní části obrazu je nápisová páska s textem: „Kral waczlaw druhy hornikom wydal prawa aby w lascze gich używali“, vpravo nad havíři je nápis „hoffmister“, vlevo dole „zdjarsky“ a vpravo dole datace „1551“. Nás z těchto nápisů asi nejvíc zaujme jméno osamocené stojící osoby Zdjarsky (Žďárský). Jedním z možných vysvětlení by mohl být fakt, že vyčleněné a pojmenované osoby na obrazech bývají spojovány s donátorstvím daného díla. Můžeme o tom uvažovat i v tomto případě, ale zároveň je tato možnost trochu zvláštní, porovnáme-li ji s tím, co o této postavě víme. Kdo to tedy byl? To nám osvětlí poznámka Otokara Lemingera (za toto upozornění děkuji kolegovi Viktoru Pohankovi): „Adam Žďárský, člověk to velmi nepokojný, byl synem Jana Žďárského, kováře, ... Vedl časté pře se svými příbuznými a jinými osobami, taktéž trestán v letech 1539, 1541 a 1546 (v tomto pro nevážnost k p. soudcům) kladou. Až do r. 1544 byl písařem dolu Osla.

V letech 1550 – 1557 byl písařem dolu Hopů na Kaňku. Od písařství urburního odstoupil 30. října r. 1554.“ (Ot. Leminger, str. 15). Konec konců nejasný zůstává i původ samotného obrazu. Už při prvním pohledu jsou jasně patrné značné nedokonalosti materiálu. Dřevěná deska je sestavena z pěti prken, povrchové opracování je jen velmi hrubé, jsou v ní četné prohlubně a z nich vystupující suky. Celkově tak zpracování působí syrovým a jednoduchým dojmem. Obraz v roce 1994 restaurovala akad. mal. Vendula Látalová, truhlářské práce dělal Jan Rosyvka (restaurátorská zpráva evidována v ČMS pod č. X9/47). Ze zprávy a osobního sdělení restaurátorky vyplývá, že celá přední část obrazu byla pokryta šedou vrstvou (snad popelem), která rozhodně není typickým projevem přirozeného stárnutí malířských laků. Jednoduché zpracování může nasvědčovat, že deska byla součástí táflování (obložení místnosti dekoračním dřevem), o kterém se u radní síně zmiňuje Kořínek. Ten sice o tomto našem motivu přímo nepíše, ale je možné, že radní síň byla vyzdobena obrazem – obrazy zachycujícími významné události z dějin města. Původ obrazu z gotické radnice může nepřímou dokládat i jeho popis v rámci výkladu o tehdejší kutnohorské radnici v Kamenném domě (Řehák, str. 162-163), který dokazuje, že se jednalo o starý majetek městské obce.

Jak již bylo zmíněno výše, tak 12. srpna 1770 radnice vyhořela. Bortící se ohořelé zdi byly v následujících letech postupně rozebírány, dočasně byla obnovena pouze šatlava. Až do roku 1772 byla v budově „uvězněna“ městská privilegia a klenoty uschované v malé klenuté místnosti.

Velmi zajímavým dokladem snahy městské rady o opravu vyhořelé radnice je nákras a soubor plánů zamýšlené barokní přestavby. K jejich vytvoření rada pozvala stavitele Filipa Hegera, který ale zamýšlel v novém vnitřním uspořádání radnice zachovat jen menší část původního zdiva. Z finančních důvodů však muselo být nakonec od této přestavby upuštěno. Teprve v říjnu roku 1775 bylo rozhodnuto o definitivním zbourání zbytků radnice a na uvolněném místě vzniklo velké náměstí zvané tehdy Panské.

Z 19. století se v naší muzejní sbírce zachovala hned tři vyobrazení původní podoby radnice, včetně jejího půdorysu přízemí a prvního patra. Nejstarším z nich by měl být plán c. k. geometra Františka Bednáře z roku 1830. Náš plán signovaný „Gezeichnet und beschrieben! Franz Bednarz, k. k. Geometer“ (i. č. A 69) je sice popsán německy, ale podle typu písma a provedení se domníváme, že se jedná o mladší kopii původního plánu vzniklou až na konci 19. století. Další dva mladší plány (i. č. A 121 a A 122) jsou popsány česky, přičemž u prvního známe i jeho autora: „Z pozůstalosti † (zemřelého) měšťana Matěje Zaengra, který si tuto kopii pro sebe zhotovil, museu věnuje jeho zeť František Zeman, majitel domu čp. 379“. V obou případech se evidentně rovněž jedná o kopie původního Bednářova plánu.

Dočasný azyl získala městská rada v bývalé mincovně ve Vlašském dvoře. Ražbu mincí v nejslavnější české královské mincovně sice ukončil již roku 1726 císař Karel VI., ale i nadále zde sídlil a působil úřad nejvyššího mincmistra Království

Předávání královského horního zákoníku *Ius regale montanorum* králem Václavem II. v roce 1300 kutnohorským havířům, autor neznámý, 1551, tempera na dřevě, Sbirka ČMS, př. č. 3848/80

českého (zrušen 1784) a také kutnohorský horní úřad (zrušen 1850). Radním zde bylo propůjčeno devět místností.

Po zrušení jezuitského řádu v roce 1773 městská rada žádala o přidělení části jezuitské koleje, ale tato žádost byla zamítnuta. Správa obce tak v provizoriu ve Vlašském dvoře zůstala až do roku 1792, kdy se konečně našel vhodný dům, do kterého by se mohla radnice přestěhovat. Tím se stal tzv. Havířský dům (Lierova ulice čp. 146), který v letech 1513 až 1763 vlastnil havířský pořádek. Další stěhování přišlo na pořad v polovině 19. století kvůli reorganizaci státní správy a obecní samosprávy. Soudní pravomoci městského magistrátu přešly na c. k. okresní a krajské soudy, záležitosti politické byly rozděleny mezi městskou radu a nově vzniklé c. k. okresní hejtmanství. A pravděpodobně protože soudy a hejtmanství byly úřady státní, větší a důležitější, stěhovat se musela městská radnice.

Kutnohorská obec koupila 20. prosince 1849 od Josefa Krčána tzv. Kamenný dům čp. 183 na Václavském náměstí za 9 000 zlatých. Přízemní síň, tzv. mázhaus, byl příčkou rozdělen a sídlil zde policejní úřad. V prvním patře byla velká zasedací síň, ve které úřadoval starosta města, a ve druhém patře sídlil v zadním traktu úřad stavební a v přední části nad radní síní byl uložen městský archiv.

V roce 1881 získalo město do svého vlastnictví chátrající Vlašský dvůr, který se rozhodlo upravit pro potřeby dívčí školy a městského úřadu. Na záchranu a celkovou rekonstrukci však město nemělo dostatek finančních prostředků, a proto byla

značná část objektu zbourána a postavena na původním půdorysu znovu. Zachována zůstala jen velká věž s kaplí a pokladnicí a tzv. vysoký dům s preghausem v přízemí. Z jednotlivých mincovních kováren – šmiten zůstaly pouze portály vedoucí na nádvoří. Rekonstrukce probíhala v letech 1893 až 1906, ale radnice se sem přestěhovala již v roce 1898 a sídlí zde dodnes.

JK

Starší literatura:

Paměti Vojtěcha Keglera aneb Některé notata královského horního a svobodného města Hory Kutné sepsaná od Vojtěcha Keglera. Kutná Hora, Kuttna 2009; dostupné jako PDF i na www.cms-kh.cz/knihy-vydavatelstvi-kuttna

Jiří Kořínek: Staré paměti Kutnohorské. Kutná Hora, Kuttna 1997; dostupné jako PDF i na www.cms-kh.cz/knihy-vydavatelstvi-kuttna

Emanuel Leminger: Hodiny na věži radniční, Kutnohorské příspěvky k dějinám vzdělanosti české, II. řada, 2. sešit, Kutná Hora 1925, str. 81-83 - přetisk In Emanuel Leminger: Stará Kutná Hora. Část 1. Místopis. Kutná Hora, Kuttna 2006, str. 32-33; dostupné jako PDF i na www.cms-kh.cz/knihy-vydavatelstvi-kuttna

Emanuel Leminger: Radnice v Kutné Hoře, Kutnohorské příspěvky k dějinám vzdělanosti české, IV. řada, 1. sešit, Kutná Hora 1929, str. 1-18 - přetisk In Emanuel Leminger: Stará Kutná Hora. Část 1. Místopis. Kutná Hora, Kuttna 2006, str. 58-68; dostupné jako PDF i na www.cms-kh.cz/knihy-vydavatelstvi-kuttna

Otokar Leminger: Pozůstatky knihy počtů města Hory Kutny ze XIV. století. In: Otokar Leminger: Práce o historii Kutné Hory, dolování a horním právu. Kutná Hora, Kuttna 2009, str. 35-39; dostupné jako PDF i na www.cms-kh.cz/knihy-vydavatelstvi-kuttna

Otokar Leminger: Paměti Ondřeje Křivoláčka? In: Otokar Leminger: Práce o historii Kutné Hory, dolování a horním právu. Kutná Hora, Kuttna 2009, str. 12-17; dostupné jako PDF i na www.cms-kh.cz/knihy-vydavatelstvi-kuttna

Jan J. Řehák: Hora Kutná a její okolí. Kutná Hora, Karel Šolc 1879

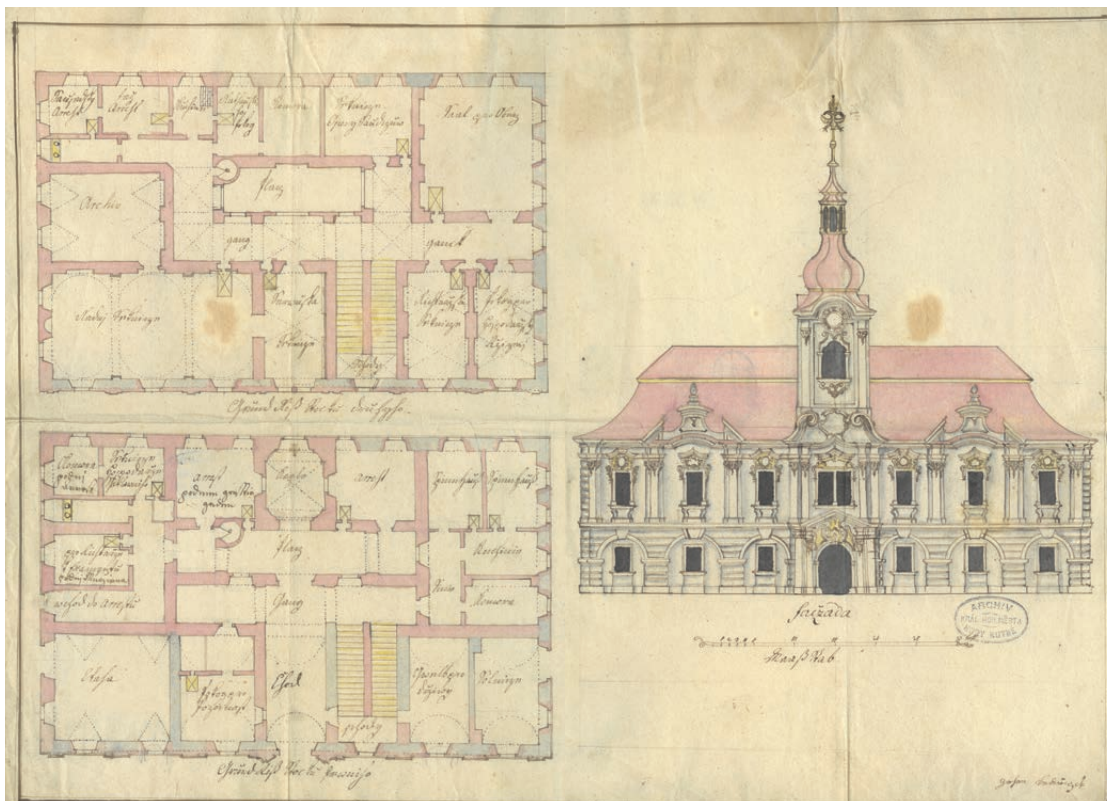
Josef Šimek: O starobylé radnici kutnohorské zničené požárem 1770. Kutnohorské příspěvky k dějinám vzdělanosti české, II. řada, 3. sešit, Kutná Hora 1925, str. 85-96

Josef Šimek: Kdo vedl správu věžních hodin v Hoře Kutné v XVI. věku? Kutnohorské příspěvky k dějinám vzdělanosti české, II. řada, 1. sešit, Kutná Hora 1923, str. 41-42

Vendula Látalová a Jan Rosyva: Závěrečná restaurátorská zpráva deskové malby s horníckými motivy. Praha 1994 (evid. č. rest. zprávy X9/47)

Základy kutnohorské radnice na dnešním Palackého náměstí zachycené při archeologickém výzkumu v roce 1998. Frolík, J. – Tomášek, M. – Křemen, M. 1998: Zpráva o záchraném archeologickém výzkumu na základě smlouvy č. 721/96 na lokalitě Kutná Hora, kabelovod Telecom - I. a II. etapa, Archiv Archeologického ústavu AV ČR, Praha, čj. 6886/98

Návrh na barokní přestavbu kutnohorské radnice, autor Johann Bađourek, kolem roku 1780, lavírovaná a kolorovaná kresba, SOA v Praze – Státní okresní archiv Kutná Hora, Archiv města Kutná Hora, Mapy a plány, č. 60

František Karel Palko - Sv. Jan Nepomucký jako almužník, olej na plátně, 355 x 177 cm, př. č. 93/85

Předchozí návštěvnícká sezona i přes mnohá omezení byla obohacena několika novinkami. Jednou z nich je zařazení velkoformátového obrazu Františka Xavera Palka do stálé expozice v Kamenném domě v Kutné Hoře.

František (Xaverský) Karel Palko (3. 12. 1724 Vratislav - 18. 6. 1767 Mnichov) patřil mezi nejvýznamnější představitele barokní monumentální oltářní malby v Čechách. Pocházel z umělecké rodiny usazené ve Vratislavi, jeho otec i starší bratr byli malíři. František Karel se po studiu na jezuitské škole v Bratislavě krátce učil základům řemesla u svého staršího bratra Františka Antonína, avšak nejdůležitější impulsy pro svou tvorbu získal na vídeňské akademii u A. G. Bibieny a P. Trogera. Jeho učitelé v něm podnítli zájem o benátskou a boloňskou malbu. V roce 1745 obdržel František Karel nejvyšší ocenění v akademické soutěži o zlatou medaili za obraz na dané téma. Po krátkém působení ve Vídni, v Bratislavě a v Uhrách se v roce 1752 stal dvorním malířem saského kurfiřta v Drážďanech. Na počátku druhé poloviny století také často pobýval v Čechách. Největší jeho zakázkou v té době byla výzdoba jezuitského kostela sv. Mikuláše na Malé Straně v Praze a fresky v kostele sv. Jana Nepomuckého v Kutné Hoře.

Novostavba kostela sv. Jana Nepomuckého v Kutné Hoře probíhala od 30. let 18. století do roku 1751, kdy byl objekt připraven k výmalbě. Františka Karla Palka doporučil kutnohorské městské radě Jan Jindřich Ramhoffský z Ramhoffu, úředník zemské správy a donátor nástěnné výzdoby kutnohorského kostela. Jan Jindřich Ramhoffský z Ramhoffu se stal později také kmotrem Palkova jediného syna, z čehož vyvozujeme, že šlo o blízkého přítele Palka. Fresky vynikaly jemností tvarů a zářivou rokokovou barevností. Městská rada byla nadmíru spokojena a po dokončení nástěnných maleb žádala Palka o zhotovení hlavního oltářního obrazu. Ještě téhož roku bylo zakoupeno plátno, ošetřeno a napnuto na pomocný rám. Obraz na svatojánské téma namaloval velmi zaneprázdňovaný Palko v Praze a začátkem července 1754 jej zaslal do Kutné Hory. Místo honoráře si umělec vyžádal za práci čtení dvou mší za své právě zemřelé rodiče, a to vždy v den jejich patronů.

Kompozice obrazu je třístupňová. Ústřední postavou obrazu je sv. Jan Nepomucký rozdávající almužnu. V horním plánu se vznášejí andělé. Spodní část obrazu tvoří prosebníci. Autor obrazu se pravděpodobně zobrazil v postavě mladíka, stojícího za nataženou paží světce. Typické pro Palka je rozvinutí architek-

tonických kulis v obraze. Architektura zde vymezuje prostor. Scéna je zachycena z podhledu. Prostorovou hloubku často Palko umocňuje užitím repusoárových figur v prvním kompozičním plánu obrazu. Tyto figury většinou změnou měřítka či kontrastní barevností tvoří přechodovou zónu mezi plochou obrazu a světem diváka. V našem případě má diváka vtáhnout do děje děcko na schodech, otočené zády k divákovi.

Ikonografie díla je méně obvyklá. Sv. Jan Nepomucký jako almužník není nejčastější variantou zobrazení mučedníka, patří však k nejstarším typům světceva znázornění. Poprvé se světec

s prosebníkem u nohou objevuje na mědirytech spisu jezuita Jiřího Plachého - Fama Posthuma Ioannis Nepomuceni (1641). (Grafiky zde byly provedeny dle návrhu Karla Škréty.) Palkův obraz ve svém kompozičním pojetí s největší pravděpodobností reflektuje dílo Petra Brandla. Brandl se k námětu Janova almužnictví vracel opakovaně (např. Sv. Jan Nepomucký jako almužník, 1732, chrám Nanebevzetí Panny Marie v Křesoboru). Oltářní obraz pro kostel sv. Jana Nepomuckého v Kutné Hoře vyniká svou kvalitou nad plátnem, které Palko maloval na stejné téma v roce 1755 do kaple sv. Jana Nepomuckého v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Doksanech (dnes v Terezíně).

Plátno Františka Karla Palka bylo v druhé polovině 19. století silně poškozeno, a proto v roce 1886 bylo nahrazeno obrazem na stejné téma od Emanuela Dítěte. Původní oltářní obraz byl přenesen do muzea. Plátno bylo restaurováno Pavlem

Bergnerem (1869 - 1919), inspektorem a zároveň restaurátorem Obrazárny Společnosti vlasteneckých přátel umění v Praze. Provedena byla rentoaláž (nažehlení na nové plátno) a plátno bylo napnuto do nového rámu. Naposledy byl obraz restaurován v 80. letech 20. století ak. mal. Jaroslavem Altem ml. Dílčí restaurace pak proběhla v roce 1999.

Až donedávna byl Palkův obraz umístěn v prostorách Hrádku návštěvníkům nepřístupných. Přemístění obrazu do posledního patra Kamenného domu se neobešlo bez důkladné přípravy a asistence restaurátora. Plátno bylo nutné vyrámovat z ozdobného rámu složeného z několika kusů, vše samostatně přestěhovat a poté opět po částech zkompletovat. Obraz je nyní připraven na návštěvníckou sezonu. Srdečně Vás zveme do expozice v Kamenném domě na prohlídku jedinečného díla Františka Karla Palka.

JKV

Podniky okresu Kutná Hora v dokumentech - 2. díl

Proslulé varhanářské firmy v Kutné Hoře

Tentokrát bychom vám rádi v naší sbírce představili dokumenty, zejména hlavičkové papíry a výrobní katalogy tří varhanářských firem v Kutné Hoře, z nichž nejvýznamnějšími byly Nejstarší český velkozávod na stavbu varhan a harmonií Antonína Mölzera, Největší československá továrna na varhany a harmonia – sklad pianin Jana Tučka a Varhanářský závod Františka Medřického.

Nejstarší kutnohorský, ale zároveň i český varhanářský závod založili v roce 1859 bratři varhanáři Václav a Antonín Mölzerové, kteří předtím získali bohaté zkušenosti v cizině. Firma sídlila v Kutné Hoře v Rudné ulici č. p. 599. Po stavbě velkých varhan v Milevsku v roce 1866 se cesty bratrů rozdělily.

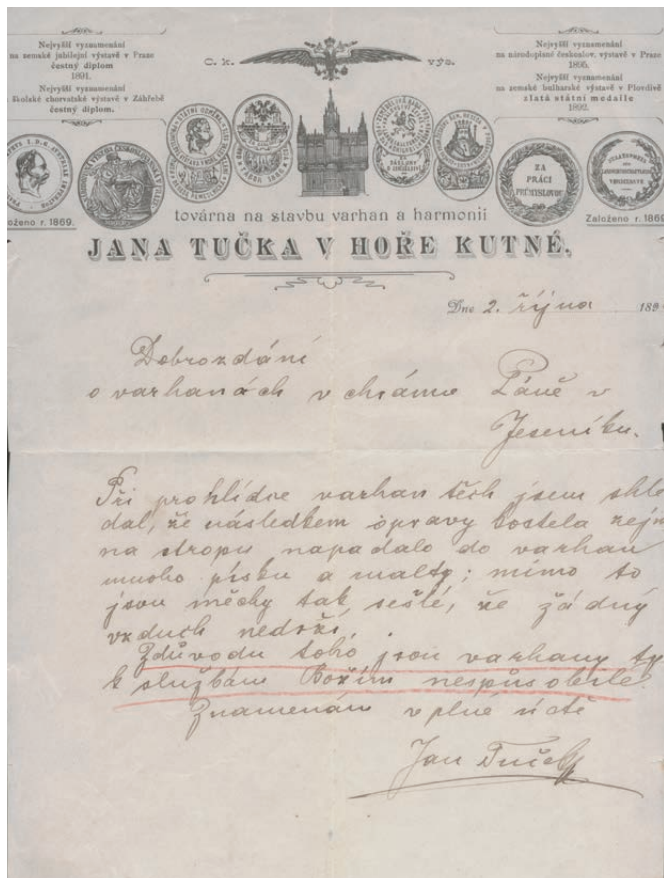
Hlavičkový papír – Nejstarší český velkozávod na stavbu varhan a harmonií Antonína Mölzera, Sbíрка ČMS, i. č. DS 4099

Václav Mölzer zůstal v Táboře a Antonín se vrátil do Kutné Hory. Zde se mu dařilo a brzy získal uznání nejen doma, ale i daleko za hranicemi. Jeho nástupcem se v roce 1905 stal syn Josef, který odjel studovat stavbu varhan do zahraničí. Velké zkušenosti nabral zejména v Německu a bývalém Rakousku, kde varhanářství bylo velmi pokročilé. V jeho rukách vznikaly nástroje skutečně umělecké, byl první, kdo začal u nás stavět pneumatické varhany, a to v Petrovicích u Čáslavi. Brzy Josef spolupracoval se svým bratrem Ing. Eustachem Mölzerem a Ing. Rosou na vlastní soustavě elektropneumatických varhan. Závod bohužel v největším pokroku zastihla světová válka. Továrník Mölzer však pracoval dál, navázal spolupráci s Amerikou a nebál se přijít s úplně novou stavbou multiplexních varhan Unit. Tyto varhany byly dodány do Jiráskova divadla do Hronova v roce 1929 a pro palác Unitarie v Praze. V roce 1932 z dílen továrny Mölzer vyšla velkolepá díla. Skvěle umělecky provedené varhany mířily do pražského chrámu sv. Víta, ale i do jiných míst, jako např. do kláštera Voršilek v Praze, do Brna – Židenic a Husovic, Frenštátu pod Radhoštěm, Hradce Králové a v neposlední řadě i do Kutné Hory do kostela sv. Jakuba a kostela Panny Marie v Sedlci. V této době pravděpodobně Josef firmu přemístil do Uhelné ulice do budovy čp. 588 a 589 a podnikal již pod svým jménem. Po únorovém puči v roce 1948 odjel Josef Mölzer ke své dceři do Montrealu do Kanady, kde v roce 1958 zemřel. Jeho zaměstnanci v roce 1948 založili varhanářské družstvo Organa, které fungovalo do konce minulého století.

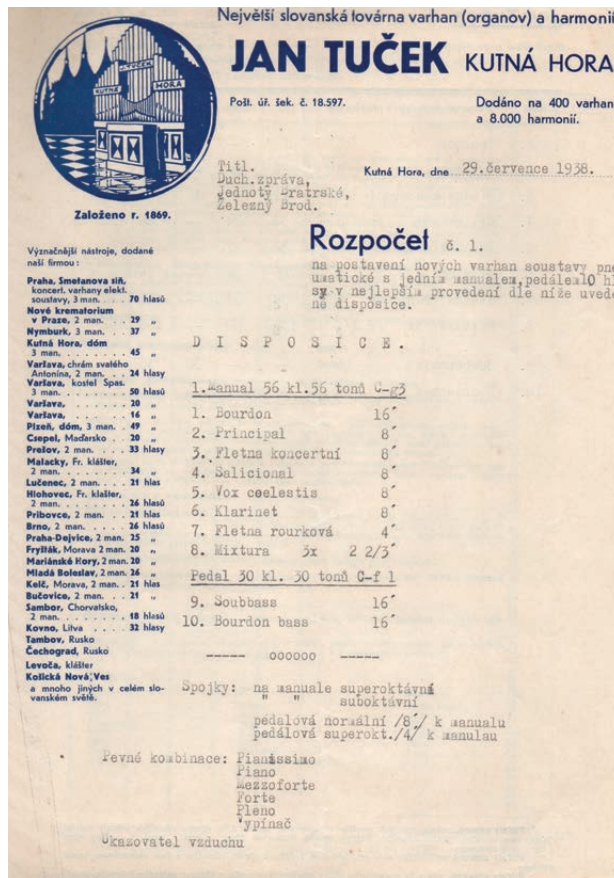
V Kutné Hoře sídlil i Největší varhanářský závod v Čechách, který založil v roce 1869 Jan Tuček. Pocházel z nedalekého Golčova Jeníkova. Od r. 1858 žil v Kutné Hoře, kde se vyučil truhlářem. V letech 1863-1869 vykonával vojenskou službu v Dalmácii, kde sloužil u vojenské hudby. Jako voják se zúčastnil i prusko-rakouské války v roce 1866. Po návratu si v roce 1869 založil v Kutné Hoře dílnu na tahací harmoniky, kolovrátky a harmonia, která sídlila v Libušině ulici čp. 373. Poté se s výrobou přemístil do Barborské ulice do kaple Božího těla, kde založil továrnu, v níž vyráběl především varhany. Ke kapli připojil větší část parkánu pod promenádou podél Jezuitské koleje. Zde v sedmi provozních odděleních závodu pracovalo až 42 pracovníků. Firma byla největší v Čechách, postavila přes 450 varhan a vyrobila přes 8200 harmonií evropské i americké soustavy. Tučkovy varhany se dodávaly do řady významných kostelů nejen v Čechách, ale i do zahraničí,

Secesní reklama firmy Jana Tučka v německém jazyce, J. Tuček k. k. priv. erste Böhmisches Orgel- und Harmonium-Fabrik in Kuttenberg. Kuttenberg: Jan Tuček, 1907. 80 s

Hlavičkové papíry – Největší varhanářský závod v Čechách Jan Tuček, Sběrka ČMS, i. č. AR 1315

Rožpočet na varhanářskou zakázku firmy Jana Tučka, Sběrka ČMS, i. č. DS 4836

např. do Polska, Ruska, Chorvatska atd. Nejvýznamnější velké varhany můžeme dnes obdivovat přímo v Kutné Hoře v chrámu sv. Barbory nebo elektropneumatické varhany ve Smetanově síni Obecního domu v Praze. Za své pracovní výsledky získal Jan Tuček řadu ocenění, mimo jiné i zlatý záslužný kříž s korunou.

Jan Tuček se věnoval i veřejným záležitostem. Roku 1888 byl zvolen do kutnohorského městského zastupitelstva, v roce 1892 se stal členem městské rady a od roku 1904 byl až do své smrti zástupcem starosty města. Několik let působil i jako starosta obchodní a živnostenské komory, od níž roku 1911 obdržel velkou stříbrnou medaili s diplomem za zásluhy. Roku 1912 byl jmenován dvorním dodavatelem císaře Františka Josefa.

Od roku 1908 pomáhal s firmou i syn Zdeněk, který pokračoval ve vedení po smrti svého otce (1913) do roku 1935. Poté ji předal mladšímu bratru Janovi, který se základem varhanářské profese vyučil jednak v rodině, ale později se vydal na zkušenou i do Německa. Ten si za dílovedoucího vybral Františka Picka a vynikajícího intonátéra Josefa Kmoška. Výroba varhan se orientovala na klasické nástroje podle školy B. A. Wiedermanna. Firma prosperovala i během 2. světové války, tehdy v závodě pracovalo 30 pracovníků různých profesí. V roce 1945 byl Jan Tuček požádán ministerstvem kultury, aby převzal správu varhanářské továrny bratří Riegrů v Krnově. Spolu s ním odjeli do Krnova i Josef Kmošek, skupina dělníků a tovaryšů jeho firmy i firmy Mölzer. Krnovská varhanářská továrna byla na tu dobu velmi moderně vybavena a pro odborníky z Kutné Hory se stal pobyt jistě dobrou zkušeností. Po dvou letech v Krnově se skupina kutnohorských varhaníků vrátila zpět do Kutné Hory. V roce 1947 přemístil Jan Tuček svou firmu do bývalého městského špýcharu v ulici Ku Ptáku čp. 6. Tento rozlehlý objekt umožnil výrobu několika varhan najednou a o zakázky rozhodně neměla firma nouzi. Bohužel ale přišel únor 1948 a s ním i znárodnění firmy. V roce 1951 byla Tučkova továrna sloučena s druhým kutnohorským závodem, firmou Mölzer, a dále pracovala jako kutnohorské varhanářské družstvo Organa.

Z varhanářské dílny Jana Tučka vycházeli i další odborníci, kteří se postupně osamostatnili a založili si vlastní firmu. Jedním z nich byl **František Medřický (1888 - 1980)**. Jeho podnik bychom našli v Rašínově ulici čp. 47 (dnes Štefánikově). Varhanářem se vyučil u Jana Tučka v Kutné Hoře, kde působil do roku 1908. Tehdy ve firmě došlo ke stávce, po které se několik zaměstnanců osamostatnilo. Byl to i František Medřický, nebo cínář Jan Kubát starší. Po r. 1908 pracoval v Rakousku v závodech Czapek a Mauracher, poté se vrátil do Kutné Hory a pracoval jako varhanářský pomocník u tamní firmy Emanuela Steina. Později si zřídil vlastní závod. V rámci podniku poskytoval stavbu varhan, harmonií, zároveň měl sklad pian a pianin, které opravoval a ladil. Své varhanářské dovednosti nabízel po celých Čechách, jak se můžeme dozvědět z databáze českých varhanářů, ale i z dochovaných účtů. Již v první čtvrtině 20. století vzešly z dílny Františka Medřického varhany pro kostel církve československé v Plaňanech. Další dvoumanuálové varhany od firmy Medřický z Kutné Hory byly instalovány v kostele sv. Jiří ve Vraném nad Vltavou v r. 1942. V Havlíčkovobrodském okrese v obci Horní Krupé obnovoval F. Medřický varhany v evangelickém kostele v letech 1947 – 1952 a dále varhany v kostele sv. Mikuláše ve Skuhrově. Významnou zakázkou byly „Třetí královédvorské varhany“ postavené v letech 1943 - 1953 ve Dvoře Králové pro evangelický kostel.

Použitá literatura a zdroje:

Moravský, A. J. 80 let poctivé práce továrny na královský nástroj – varhany fy Josef Melzer (Mölzer) v Kutné Hoře, časopis Naše Praha, 1940, ročník 11, číslo 7 – 8, s. 37 – 39

Myška, Rudolf, Varhany v okrese Havlíčkův Brod, Vlastivědný sborník Havlíčkovobrodsko, svazek č. 13, 1997, s. 49 - 107

Pospíchalová, Helena, Jedním z kutnohorských varhanářů byl Jan Tuček. Kutnohorský deník, 7. 9. 2005, roč. 13, č. 210, s. 5.

Štrobl, Miroslav, Uctívý služebník aneb 999 kutnohorských živnostníků, Městské knihy s.r.o. 2015, s. 70

J. Tuček k. k. priv. erste Böhmische Orgel- und Harmonium-Fabrik in Kuttenberg. Kuttenberg: Jan Tuček, 1907. 80 s.

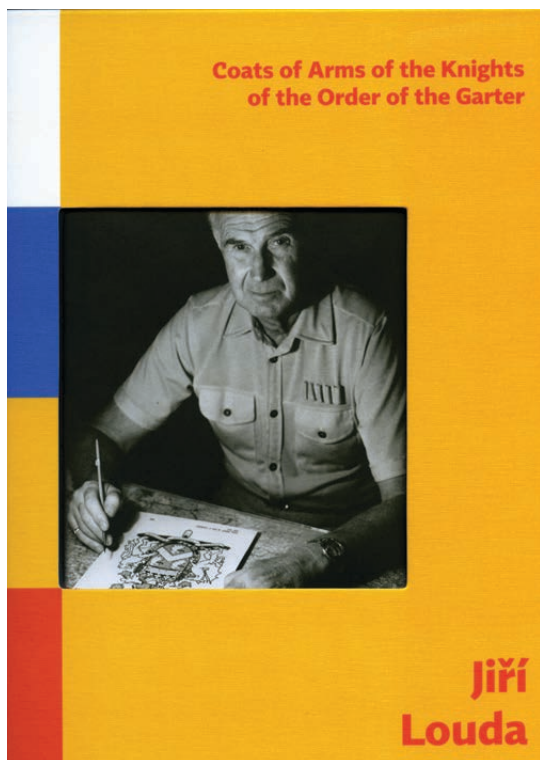
Svoboda, Štěpán, Varhany a varhanáři v České republice, [http:// www.varhany.net](http://www.varhany.net)

Reklamní cedule varhanářského závodu Františka Medřického, Sběrka ČMS, př. č. 18/2019

FRANTIŠEK MEDŘICKÝ				
VARHANÁŘSKÝ ZÁVOD KUTNÁ HORA RAŠÍNOVA ULICE Adresa telegrafní: MEDRIKUT VARHANARSKY				
V KUTNÉ HOŘE 17. června 19 08.				
ÚČET pro P. T.				
Vl. říma.katol. F. a r n í ú p a d V D o l n í K r u p é				
Na základě Vaší cenné objednávky uštědění mi dne zaslali (sám na Váš rozkaz, nebezpečí a očeř				
Měsíc	Dne	Společně a zálohovně v Kutné Hoře.	MC	h.
června 4.		Za dojení a namontování elektroventilátoru se samostatným regulátorem	20,00 G	
		starý materiál	2,20 G	
		Kvóta 17. seplaceno	17,80 G	
		V šetř		
F. MEDŘICKÝ varhanářský závod KUTNÁ HORA				

Účet varhanářského závodu Františka Medřického, Sběrka ČMS, i. č. DS 4171

Z knižních novinek muzejní knihovny

Müller, Karel – Šimůnek, Michal V. – Podolský, Karel. Jiří Louda: **Coats of Arms of the Knights of the Order of the Garter.** Erby rytířů Podvazkového řádu. Olomouc: Palacký University Olomouc, 2020. 687 stran.

Tato výpravná a reprezentativní publikace byla vydána k 100. výročí narození významného heraldika, genealoga a vojáka, kutnohorského rodáka plk. v. v. Jiřího Loudy, dr. h. c. (3. října 1920 – 1. září 2015). Obsahuje vyobrazení více než tisíce erbů rytířů Podvazkového řádu, které Louda zpracoval do grafických listů. Kromě toho obsahuje kapitoly o jeho životě a popularizaci oboru heraldika. O výjimečnosti knihy vypovídá také fakt, že předmluvu napsal princ Charles, syn současné britské panovnice a taktéž člen Podvazkového řádu.

Jiří Louda je autorem současného českého státního znaku a prezidentské vlajky. Kromě toho vytvořil znaky pro dvě stovky měst a obcí. Byl členem několika heraldických společností v zahraničí (Švýcarsko, Anglie, Francie) a člen Heraldické komise Parlamentu ČR. Za své zásluhy získal několik vyznamenání, včetně Československého válečného kříže 1939 a medaile Za zásluhy. Dne 10. října 2006 mu bylo zastupitelstvem města Kutné Hory uděleno čestné občanství.

Knihy je zájemcům k dispozici k prezenčnímu studiu v badatelné knihovny.

EN

Odborní pracovníci Českého muzea stříbra:

PhDr. Světlana Hrabánková
ředitelka muzea, historie – středověk
reditel@cms-kh.cz

Bc. Josef Kremla
vedoucí odborného oddělení,
historie – raný novověk a 19. století, numismatika
kremla@cms-kh.cz

Mgr. Eva Altová
historie uměleckého řemesla
altova@cms-kh.cz

Eva Entlerová, BBus (Hons)
knihovna
info@cms-kh.cz

MgA. Tereza Jurusová
etnografie
jurusova@cms-kh.cz

Mgr. Jana Kolečková Veselá
historie umění
koleckova@cms-kh.cz

RNDr. Jana Králová
geologie
kralova@cms-kh.cz

Mgr. Kateřina Vavrušková
historie – 20. století, edukační programy
vavruskova@cms-kh.cz

MUDr. Zdeněk Petrůň
numismatika – soudní znalec
petran@cms-kh.cz

Věstník z Hrádku – Zpravodaj Českého muzea stříbra v Kutné Hoře. Vydává: České muzeum stříbra, příspěvková organizace, Barborská 28, 284 01 Kutná Hora, IČ 00342246. Redakce a redakční rada: Josef Kremla (JK), Jana Kolečková Veselá (JKV), Jana Králová (JMK), Eva Entlerová (EN), Eva Altová (EA), Kateřina Vavrušková (KV), Tereza Jurusová (TJ), šéfredaktor. Fotografie: fotoarchiv ČMS. Grafické zpracování: Tereza Jurusová. Tisk: Gracký závod NEKOLA spol. s r.o., Vladislavova 336, Vnitřní město, 284 01 Kutná Hora, IČ 42750075. Distribuce: České muzeum stříbra, p.o. – Hrádek, Kamenný dům, Tylův dům. Registrace: MK ČR E 23776. Náklad 500 ks. Periodicita: půlročník. Toto číslo vychází: 23. července 2021. Příští číslo vyjde v říjnu 2021.

